

man kan lige saa godt springe i det som frybe i det og tage den først som sidst. Baa de vore Naboer, Svenskere og Normænd, og Tyskerne og Franskmændene have jo Stykket, og vi undgaa derfor vistnok vanskeligt at saa det indført, og naar vi en Gang saa det indført, vil det i mange Henseender være meget lettere at regne og tumle med end det nuværende. Det vil naturligvis i Overgangstiden volde en hel Del Bryderier, men senere Slægter ville nok være glade ved, at det er indført. Jeg kunde nok have haft Lykt til, i Overensstemmelse med, hvad det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) forrige Gang, Sagen var for, henvisste til, at saa danske Benævnelser, men det vil jo vanskeligt kunne lade sig gøre, og vi maa saa overlade til senere Slægter, om de kunne finde danske Benævnelser. — Jeg vil altsaa anbefale Lovforslaget, ikke fordi det er noget, jeg er særlig glad ved, men fordi jeg synes, at det er en Nødvendighed, som vi vanskeligt ville komme uden om.

Madsen-Nygdal: Da denne Sag var til første Behandling her i Tinget, tillod jeg mig at anbefale den, idet jeg nemlig har den Mening, at det ny System er let og simpelt, og at det, naar først Overgangen er gjort, vil blive lettere, ikke blot for de handlende, men ogsaa for den almindelige Befolkning, der skal bruge det. Samtidig med denne min anbefaling for Sagens Fremme tillod jeg mig tillige at henstille, at man endelig ikke maatte gøre Overgangen for kort, at man maatte lade den almindelige Befolkning have tilbørlig Tid til at sætte sig nogenlunde ind i Stykket i Overgangstiden og ikke gøre denne for brat. Jeg ser til min Beklagelse, at Udvalget er gaaet lige den modsatte Vej, at man har forkortet Overgangstiden i Stedet for at forlænge den. Jeg nærer i den Henseende de samme Betæneligheder som den ærede foregaende Taler, og jeg tror ikke, at det er rigtigt, at man under Endringsforslagets Nr. 5 foreslaar den sidste Tidsfrist at være to Aar i Stedet for tre Aar, saa meget mindre som det første Stykke af § 7 ikke bestemmer den første Frist til tre Aar, men sætter tre Aar som Maximum for Fristen. Der vil altsaa ikke være noget til Hinder for, at denne første Frist maatte kan komme til kun at blive et eller to Aar. Tænker man sig nu, at denne Frist maatte bliver sat til eet Aar, og man saa vedtager Endringsforslag under Nr. 5, hvorefter den sidste Tidsfrist forandres fra tre Aar til to Aar, kan man tænke sig Muligheden af, at Loven skal gennemføres helt paa tre Aar. Jeg tror dog ikke, det vil

komme til at gaa saa hurtig, men man kan jo dog tænke sig den Mulighed; den ligger jo i Lovforslaget og Endringsforslaget, hvis det bliver vedtaget. Jeg ser mig nødsaget til at stemme mod dette Endringsforslag, fordi jeg tror, det vil være urigtigt. — Endvidere har jeg en anden Betænelighed ved de foreliggende Endringsforslag. Det er med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 3, der omhandler Justervæsenets Ofgang fra Kjøbenhavns Magistrat til Staten. Jeg finder det meget naturligt, naar vi skulle til at lave en saadan Lov, at vi lade Justervæsenet gaa over fra Kjøbenhavns Kommune til Staten. Jeg finder det ikke rigtigt, at det bliver ved at ligge i en enkelt Kommunes Haand, men jeg har nogen Betænelighed ved den Maade, hvorpaa Overgangen foreslaas. Jeg kan tænke mig, at det er rigtigt, at det lægges i Regeringens Haand at bestemme de fremtidige Takster, skønt jeg ogsaa der kunde have ønsket, at det havde været muligt samtidig at fastsætte Taksterne; men det skal jeg nu ikke opholde mig ved. Som sagt, jeg kan tænke mig, at det er rigtigt, at det hele ligger i Regeringens Haand, men at det skulde være rigtigt, i alt Fald saaledes som Sagen i dette Øjeblik foreligger ophjst, at lægge det i Regeringens Haand at træffe den fornødne Ordning med Kjøbenhavns Magistrat med Hensyn til Udviklingen af det Forhold, der hidtil har bestaaet for Kjøbenhavns Vedkommende, det har jeg, som sagt, mine Betæneligheder ved. Justervæsenet har jo fra gammel Tid været overdraget til Kjøbenhavns Kommune. Kjøbenhavn og enkelte andre Byer fik Retten dertil i 1698, men fra 1828 har Kjøbenhavn haft Eneret dertil. Og ved at se paa en Del af Kjøbenhavns Kommunes Regnskaber, har jeg lagt Mærke til, at det ikke er et saa ganske ubetydeligt Overskud, den har af dette Justervæsen. I 1891 f. Eks. var Overskuddet omtrent 4,000 Kr., i 1892 omtrent 2,600 Kr., i 1893, 7,000 Kr., og i 1894 ogsaa omtrent 7,000, eller nøjagtig 6,981 Kr. 97 Øre. Ser man lidt nærmere paa Regnskabsoversigten for 1894, fremtræde følgende Summer: Indtægten er 24,700 Kr., Udgiften til Lønninger 8,483 Kr., Renter 273 Kr., Inventar 1,063 Kr., forskellige Udgifter 7,900 Kr., og saa bliver der til Overskud, som allerede nævnt, 6,981 Kr. 97 Øre. Gaa vi en Del Aar tilbage, træffe vi enkelte Aar, hvor Overskuddet har været adskillig højere. Jeg skal saaledes nævne 1863, da den samlede Indtægt var 80,000 Kr. Det nominelle Overskud var ganske vist kun 10,000 Kr.; men man ser dog, at det er et ikke saa ganske ubetydeligt Overskud,